

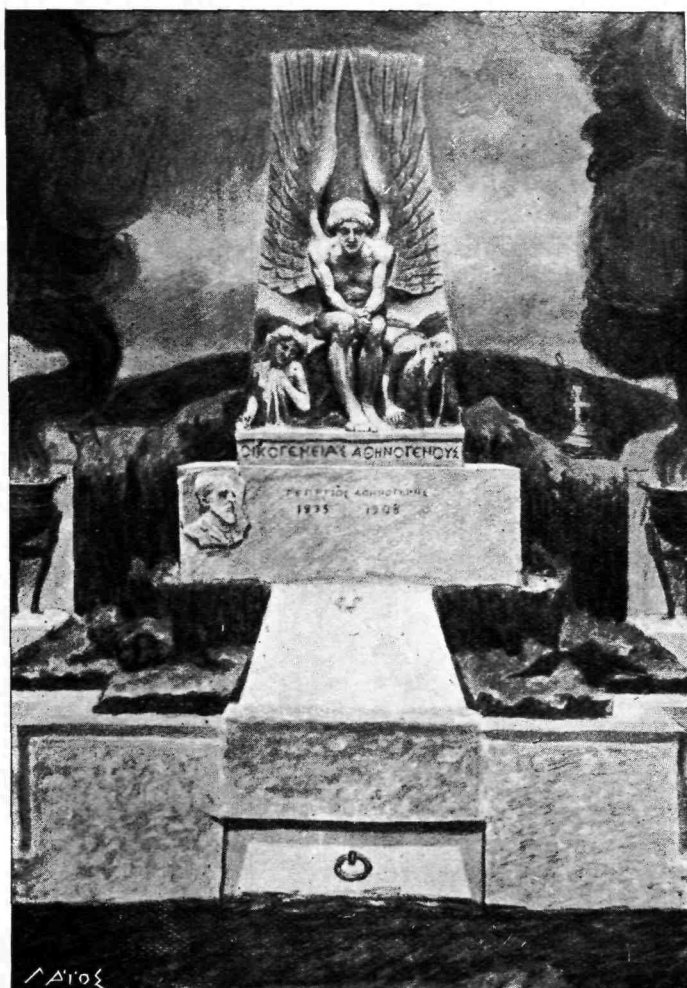
Πλὴν τῶν φυσικῶν πόνων, ὁ Μπετόβεν ἤσθαι-
νετο ὑψηλοτέρας φύσεως ὀδύνas. Ὁ Wegeler
λέγει, ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸν Μπετόβεν ἄνευ
πάθους φθάνοντος εἰς παροξυσμὸν· ἀλλὰ κατὰ
τοὺς βιογράφους, ὁ Μπετόβεν ἤσθαινη τὸ πάθος
τῆς μεγάλης ἀγνότητος· οὐδεμία σχέσις ἐν τῇ
ὑπερόχῳ ἐκείνῃ ψυχῇ μεταξὺ τοῦ πάθους καὶ τῆς
τῆς ὀδυνῆς· ὁ Μπετόβεν εἶχε τι τὸ πουριτανὸν ἐν
τῇ ψυχῇ του. Λέγεται, ὅτι δὲν ἐσυγχώρησε ποτὲ
εἰς τὸν Mozart τὴν ἱεροσυλίαν τῆς μεγαλο-
φυΐας του διὰ τῆς συγγραφῆς τοῦ Don Juan.
Ὁ ἔμπιστος φίλος τοῦ Μπετόβεν Ichindler
λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι «δὲν δικαιούται νὰ μεμφθῇ
τὸν ἑαυτὸν του ἐπὶ ἀδυναμίᾳ».

Τοιαύτη ψυχὴ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην ν' ἀποβῇ
θῦμα τῆς ἰδανικῆς, τῆς μεγάλης ἀγάπης. Καὶ τῷ
ὄντι, ἡ ζωὴ τοῦ Μπετόβεν ὑπῆρξε μία ἀπαστος
ὄνειροπόλησις ἀνεφίκτου εὐτυχίας, μία ἀπαστος
ἀπογυήτευσις, μία ἀπαστος ὀδυνηρὰ ἀλγηδών.

Κατὰ τὸν Fauchois τὸ σύμπαν ἐφαίνετο
στενὸν διὰ τὴν περίπτυσιν τοῦ κολοσσοῦ· εἶχε τὸν
ἄπειρον πόνον φυλακὴν του.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἀλληλοδιαδόχους ψυχικὰς ταύ-
τας ταλαντεύσεις μεταξὺ τοῦ παροξυστικοῦ ἀγνοῦ
πάθους καὶ τῆς ὀδυνηρᾶς τῆς ὑπερηφανείας τῆς
ἀντιδράσεως πρέπει ν' ἀναζητήσῃ τις τὴν μᾶλλον
γόνιμον πηγὴν τῶν ἐμπνεύσεων τοῦ δημιουργοῦ.
Τῷ 1801 ἡ Giulietta Guicciardi ὑπῆρξε τὸ
ἀντικείμενον τοῦ πάθους τοῦ Μπετόβεν καὶ εἰς
τὴν ἐξιδανικευμένην μορφήν της ὁ ἰδεαλιστὴς
μουσουργὸς ἀφιεροῖ τὴν Σονάτα—Σελ νόφως
(Clair de lune, sonate op. 27)· ἀλλ' ἡ
παιδικὴ ἐκείνη ἑλαφρὰ καὶ ἐγώϊστρια κατέστησε
πολὺ δυστυχὴ τὸν Μπετόβεν καὶ τέλος ἐνυμφεύθη
τὸν κόμητα Gallenberg.

Ὁ Μπετόβεν ὑφίσταται κρίσιν ὀδυνηράν, ἥτις
παρ' ὀλίγον ὠδήγει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.
Ἡ ἀπελπισία του ἀποτυπώται εἰς τὴν πρὸς τοὺς
ἀδελφοὺς Κάρολον καὶ Ἰωάννην ἐπιστολὴν με-
τὴν δῆλωσιν «νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ
μετὰ τὸν θάνατόν μου.» Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη
εἶνε κραυγὴ ἐπαναστάσεως καὶ σπαρακτικοῦ πό-
νου. Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην τῆς ζωῆς του
περίοδον μόνον τὸ ἀδάμαστον πρὸς τὴν ἡθικὴν

Π. Ρούμπου

Μνημεῖον Ἀθηνογένους.